

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **V. V.**, zast. Mgr. Martou Ptáčkovou, advokátkou se sídlem Brno, Moravské náměstí 15, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1/376, **za účasti:** J. V., o přezkoumání rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 2. 11. 2009, č.j. KUJI 80634/2009, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2012, č. j. 57 A 11/2011 - 79,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2012, č. j. 57 A 11/2011 - 79, a rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 2. 11. 2009, č.j. KUJI 80634/2009, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni na nákladech řízení částku 9.600 Kč do 15ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně, advokátky Mgr. Marty Ptáčkové.

Odůvodnění:

Nejvyšší správní soud upouští v daném případě od podrobné rekapitulace dosavadního průběhu řízení, který byl dostatečně podrobně popsán v rozsudku ze dne 19. 1. 2011, č. j. 3 Ads 144/2009 - 56, a omezuje se pouze na závazný právní názor v tomto rozsudku vyslovený a navazující nyní přezkoumávaný rozsudek krajského soudu.

I.
Zrušovací rozsudek Nejvyššího správního soudu

V uvedeném zrušovacím rozsudku ze dne 19. 1. 2011 dospěl Nejvyšší správní soud předně k závěru, že se krajský soud náležitě nevypořádal s žalobní námitkou týkající se uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v § 107 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním

zabezpečení (dále jen „zákon č. 100/1988 Sb.“), pro uplatnění nároku na vrácení dávky poskytnuté neprávem nebo v nesprávné výši. Citované ustanovení stanoví, že nárok zaniká uplynutím tří let ode dne, kdy orgán sociálního zabezpečení tuto skutečnost zjistil, nejpozději však uplynutím deseti let ode dne, za který byla dávka vyplacena. Tyto lhůty neplynou po dobu řízení o odvolání, řízení o žalobě, výkonu rozhodnutí nebo jsou-li na úhradu přeplatku prováděny srážky z dávky. Krajský soud k této námitce pouze stručně uvedl, že se ztotožnil se závěrem žalovaného, že lhůta dosud neuplynula, neboť dávka byla stěžovatelce vyplácena v době od 1. 4. 2003 do 31. 8. 2005. Správní orgán se podle krajského soudu o pobírání částky 11.000 Kč dozvěděl již koncem července 2005, oficiálně byla tato okolnost sdělena manželi V. do protokolu dne 14. 9. 2005. Z uvedeného není jednoznačně zřejmé, od kterého dne začala podle krajského soudu subjektivní prekluzivní lhůta plynout, zda krajský soud považoval za její počátek vědomost správního orgánu o této skutečnosti či teprve sdělení manželů V. do protokolu dne 14. 9. 2005. Krajský soud ani blíže neobjasnil, jak tato lhůta dále běžela do vydání rozhodnutí Městského úřadu Moravské Budějovice dne 9. 9. 2009, tedy po jak dlouhou dobu byla stavěna z důvodu odvolacího řízení a řízení o žalobě. Přesné vymezení těchto časových úseků je přitom pro posouzení zachování lhůty nezbytné.

Nejvyšší správní soud dospěl dále k závěru, že se krajský soud náležitě nevypořádal s námitkou stěžovatelky, že ji za porušení ohlašovací povinnosti stanovené v § 106 zákona č. 100/1988 Sb. nelze postihnout.

Jak vyplývá z § 107 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. i ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2008, č. j. 3 Ads 3/2008 – 52, je předpokladem pro rozhodnutí o povinnosti vrátit dávku nebo její část podle citovaného ustanovení jednak závěr o tom, že je výhru nutno považovat za rozhodnou skutečnost pro nárok na dávku, a jednak že lze stěžovatelce přičíst odpovědnost za nesplnění oznamovací povinnosti a tedy za neoprávněné vyplacení dávky.

Krajský soud se však ve svém rozsudku vyjádřil pouze k první části této úvahy, kdy dospěl k závěru, že ačkoli výhra v zákaznické hře nebyla do 31. 12. 2005 příjmem ve smyslu § 6 odst. 1 písm. f) zákona č. 463/1991 Sb., je nutno ji považovat za skutečnost relevantní pro posouzení celkových sociálních a majetkových poměrů ve smyslu § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb. Existence výhry je tedy rozhodnou skutečností pro posouzení nároku na dávku ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 482/1991 Sb.

S tímto posouzením krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožnil. Ostatně již ve svém rozsudku ze dne 11. 9. 2008, č. j. 6 Ads 154/2007 – 54, dospěl při posouzení osvědčování povinnosti žadatele o dávku sociální péče k závěru, že je třeba mezi skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku zařadit vedle příjmů také všechny ostatní skutečnosti, které ovlivňují sociální a majetkovou situaci žadatele. Přestože zmíněná výhra nespadá do kategorie příjmů podle § 6 zákona o životním minimu, nelze pominout, že nezanedbatelným způsobem ovlivňovala žalobcovy celkové majetkové poměry. Informace o vyplácení výhry je tedy skutečností rozhodnou pro nárok na dávku podle s § 7 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti.

Samotný závěr o tom, že výhra byla skutečností rozhodnou pro nárok na dávku, však podle Nejvyššího správního soudu nepostačuje pro rozhodnutí o povinnosti stěžovatelky vrátit neoprávněně vyplacenou dávku. Z této skutečnosti lze nepochybně dovodit, že došlo ke vzniku přeplatku na dávce, nicméně to samo o sobě nestačí k tomu,

aby mohl být tento přeplatek předepsán k úhradě stěžovatelce. Jak již bylo uvedeno výše, je třeba se dále zabývat tím, zda lze u stěžovatelky dovodit zavinění za vznik přeplatku. Stěžovatelka se domnívala, že měsíčně vyplácenou výhru jejího manžela nelze považovat za opakující se pravidelný příjem podle § 6 odst. 1 písm. j) zákona 463/1991 Sb., a že ji tedy není povinna uvést jako rozhodný příjem pro účely zákona o sociální potřebnosti, a tudíž ji správnímu orgánu neohlásila. Za situace, kdy však bylo objektivně zjištěno, že výhra jejího manžela byla relevantní pro posouzení celkových sociálních a majetkových poměrů ve smyslu § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb., je nutno dále posoudit, zda stěžovatelka svým jednáním naplnila některou z forem zavinění vyjádřenou v § 107 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., tedy že neohlásila rozhodnou skutečnost, nebo přijímala dávku, ačkoliv věděla nebo musela z okolností předpokládat, že byla vyplacena neprávem nebo ve vyšší výměře, než náležela, nebo vědomě jinak způsobila, že dávka nebo její část byla vyplacena neprávem. Právě tuto úvahu však odůvodnění rozsudku krajského soudu v potřebném rozsahu postrádá.

II.
Napadený rozsudek krajského soudu

Novým, nyní přezkoumávaným rozsudkem krajský soud žalobu zamítl. Co se týká prekluzivní lhůty podle § 107 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb., vycházel soud ze skutečnosti, že tyto lhůty neplynou po dobu řízení o odvolání, řízení o žalobě, výkonu rozhodnutí nebo jsou-li na úhradu přeplatku prováděny srážky z dávky. Za datum počátku prekluzivní lhůty považoval 1. 8. 2005, kdy správní orgán prvního stupně oficiálně obdržel potvrzení firmy AHOLD Czech republic a. s., že od měsíce února 1998 je manželovi žalobkyně vyplácena pravidelně výhra ve výši 11.000 Kč měsíčně. Tímto okamžikem správní orgán zjistil, že souběžně s dávkou je vyplácena výhra a rodina žalobkyně neplní zákonné podmínky pro vyplácení dávky. Ze spisové dokumentace vyplývá, že ve věci probíhalo řízení o vyčíslení přeplatku a povinnosti vrácení dávky na základě vydaného rozhodnutí ze dne 1. 3. 2006. Odvolání bylo podáno 13. 3. 2006, rozhodnutí odvolacího orgánu vydáno dne 28. 4. 2006, vypraveno 10. 5. 2006. Lhůta tedy neběžela od 13. 3. 2006 do 10. 5. 2006, tj. 59 dnů. Dále bylo ve věci vydáno rozhodnutí dne 26. 5. 2006, kterým byla žalobkyni uložena povinnost vrátit přeplatek, doručeno 5. 6. 2006. Odvolání bylo podáno dne 9. 6. 2006, rozhodnutí o něm je ze dne 27. 3. 2007 (lhůta neběžela od 5. 3. 2007 do 4. 4. 2007, tj. 30 dnů). Dne 16. 5. 2007 byla podána žaloba, do 12. 6. 2008 probíhalo řízení o žalobě, a lhůta tedy neběžela 394 dnů. Celkem lhůta neběžela 483 dnů. Jelikož do dne 9. 9. 2009, kdy bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, neuplynuly od 1. 8. 2005 tři roky (1.500 dnů – 483 dnů, po které lhůta neběžela = 1.017 dnů), nárok na vrácení dávky podle krajského soudu nezanikl, a není proto důvod, aby bylo od vymáhání neprávem vyplacené dávky upuštěno.

Pokud pak jde o posouzení zavinění žalobkyně, konstatoval soud, že žalobkyně si byla vědoma svého zamlčení existence výhry a finančních prostředků, které z ní pravidelně plynou, nebo minimálně musela předpokládat, že tato okolnost by měla zásadní vliv na možnost přiznání dávky, resp. v případě přiznání výhry by jí dávka přiznána nebyla. Finanční prostředky z výhry umožňovaly její rodině plné pokrytí základních životních potřeb vlastním přičiněním [§ 1 odst. 3 písm. c) zákona o sociální potřebnosti], bez nutnosti doplnění příjmu dávkou, v souladu s § 3 odst. 2 citovaného zákona, podle kterého se občan nepovažuje za sociálně potřebného, i když jeho příjem nedosahuje částek životního minima, pokud mu jeho sociální a majetkové poměry zaručují dostatečné zajištění jeho potřeb. Soud proto dospěl k závěru, že byly naplněny ustanovení § 106 a §

107 zákona č. 100/1988 Sb., podle kterých žalobkyně nese odpovědnost za nesplnění oznamovací povinnosti, neboť správnímu orgánu zamlčela rozhodnou skutečnost, a tedy i za neoprávněné vyplácení dávky a vznikla jí povinnost vyplacenou dávku v plné výši vrátit.

III.
Kasační stížnost

Rozsudek napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Krajský soud podle stěžovatelky nesprávně posoudil otázku prekluze. Stěžovatelka je přesvědčena, že lhůta pro rozhodnutí o povinnosti vrátit přeplatek v daném případě uplynula před vydáním napadeného správního rozhodnutí. Ode dne, kdy správní orgán prvního stupně zjistil, že stěžovatelka nemá na vyplacení dávky nárok, uplynulo do dne, kdy Městský úřad Moravské Budějovice rozhodl, celkem 1500 dnů (od 1. 8. 2005 do 9. 9. 2009), tj. 4 roky a 40 dnů. Krajský soud pak nesprávně do doby, po kterou prekluzivní lhůta neběžela, zahrnul rovněž dobu řízení před Nejvyšším správním soudem, která ovšem není v § 107 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb. uvedena.

Lhůta podle stěžovatelky neběžela po dobu řízení o odvolání od 13. 3. 2006 do 10. 5. 2006 (59 dnů), po dobu řízení o odvolání od 5. 3. 2006 do 4. 4. 2007 (30 dnů) a po dobu řízení o žalobě od 16. 5. 2007 do 12. 10. 2007 (150 dnů), celkem tedy 239 dnů. Odečte-li se pak tato doba od 1.500 dnů, které uplynuly do rozhodnutí správního orgánu od okamžiku, kdy se tento o přeplatku dozvěděl, zbývá 1.261 dnů, což představuje 3 roky a 166 dnů. Dle názoru stěžovatelky je tedy nárok žalovaného prekludován.

Zahrnul-li pak krajský soud do doby stavení lhůty i dobu řízení o kasační stížnosti od 13. 10. 2007 do 12. 6. 2008, postupoval podle stěžovatelky v rozporu se zákonem a ve výsledku dospěl k mylnému závěru, že k prekluzi do rozhodnutí správního orgánu ze dne 9. 9. 2009 nedošlo.

Stěžovatelka je rovněž toho názoru, že v jejím případě nelze dovozovat zavinění ve smyslu § 107 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. V době podání žádosti v roce 2003 stěžovatelka objektivně nemohla předpokládat, že jí svědčí povinnost manželovu výhru ohlásit. Z rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 30. 4. 2001 vyplynulo, že výhra je příjem dle § 10 odst. 1 písm. h) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Z okolností řízení před ministerstvem bylo stěžovatelce známo, že zdroje z výher byly tímto ustanovením z rozhodných skutečností vyloučeny. Žádný ze správních orgánů pak v průběhu řízení nikdy nenaznačil, že by výhru bylo možné posuzovat jako movitý nebo nemovitý majetek. Stanovisko, že výhra měla být již v roce 2003 v žádosti uvedena v položce majetkové poměry, nezastávaly v té době ani správní orgány, tím méně lze pak za shodné stanovisko přičítat odpovědnost stěžovatelce a dovozovat z toho její zavinění za vznik přeplatku.

Podle § 75 s. ř. s. vychází při přezkumu soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Skutkový a právní stav se od doby prvního rozhodování mezi daty 1. 9. 2005 a 27. 3. 2007 nijak nezměnil, resp. nevyšly najevo žádné nové skutečnosti, které by nebyly správnímu orgánu již známy. Názor, že výhra byla a je relevantní pro posouzení celkových sociálních a majetkových poměrů, přijal krajský soud a Nejvyšší správní soud až mnohem později v průběhu řízení. V žádném případě nebyl

tento názor zastáván správními orgány v období od 1. 9. 2005 do 27. 3. 2007, a stěží lze proto stěžovatelku sankcionovat za nesdílení tohoto právního názoru v roce 2003.

Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.
Vyjádření ke kasační stížnosti

Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný přípisem ze dne 22. 5. 2012. S názorem stěžovatelky ohledně prekluze nesouhlasí, lhůta podle jeho názoru neběžela ani po dobu řízení o kasační stížnosti, neboť po tuto dobu nemohl krajský úřad v řízení pokračovat.

Ve zbytku odkázal na svá dřívější rozhodnutí a vyjádření podaná v průběhu předcházejících řízení. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

V.
Relevantní právní úprava

Podle § 107 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. je příjemce dávky, který nesplnil některou jemu uloženou povinnost, přijímal dávku nebo její část, ačkoliv věděl nebo musel z okolností předpokládat, že byla vyplacena neprávem nebo ve vyšší výměře, než náležela, nebo vědomě jinak způsobil, že dávka nebo její část byla vyplacena neprávem nebo ve vyšší výměře, než náležela, povinen vrátit dávku nebo její část ode dne, od něhož nenáležela vůbec nebo v poskytované výši; to platí zejména tehdy, jestliže nesplnil ohlašovací povinnost, dávku vylákal nebo zamlčel některou rozhodnou skutečnost.

Podle § 107 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb. zaniká nárok na vrácení dávky poskytnuté neprávem nebo v nesprávné výši uplynutím tří let ode dne, kdy orgán sociálního zabezpečení tuto skutečnost zjistil, nejpozději však uplynutím deseti let ode dne, za který byla dávka vyplacena. Tyto lhůty neplynou po dobu řízení o odvolání, řízení o žalobě, výkonu rozhodnutí nebo jsou-li na úhradu přeplatku prováděny srážky z dávky.

Podle § 41 s. ř. s. stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen „správní delikt“) lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. To platí obdobně o lhůtách pro zánik práva ve věcech daní, cel, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně, které jsou příjmem státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo rezervních fondů organizačních složek státu, rozpočtů územních samosprávných celků, nebo státních fondů nebo Národního fondu, a o promlčecích dobách ve věci náhrady škody nebo nemajetkové újmy způsobené při výkonu veřejné moci podle zvláštního zákona.

VI.
Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Pokud jde o otázku prekluze, bylo jako první v daném případě nutno posoudit vztah obecné právní úpravy stavení lhůt obsažené v soudním řádu správním na straně jedné a zvláštní právní úpravy obsažené v zákonu č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, na straně druhé. Jinými slovy bylo třeba zabývat se tím, zda na projednávanou věc dopadá úprava soudního řádu správního, konkrétně jeho ustanovení § 41, či nikoli. Po uvážení této otázky dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že tomu tak není.

Ustanovení § 41 s. ř. s. upravuje stavení lhůt pro zánik práva ve třech oblastech právní úpravy: a) u správních deliktů; b) u daní, cel a poplatků (fiskus) a c) u náhrady škody způsobené při výkonu veřejné moci. Oblast sociálního práva, resp. přeplatků na dávkách ze sociálního systému v něm zahrnuty nejsou.

Vzhledem k tomu, že se v případě § 41 s. ř. s. jedná o výčet taxativní (přestože formulovaný obecně), je Nejvyšší správní soud toho názoru, že jej nelze v rámci judikaturní činnosti správních soudů dále rozšiřovat, byť by pro takový rozšiřující výklad bylo možné shledat rozumné důvody. Prvním závěrem tedy je, že ustanovení § 41 s. ř. s. na projednávanou věc nedopadá, a nelze na ni tudíž vztáhnout ani navazující judikaturu rozšířeného senátu, vykládající dále vztah tohoto zákonného ustanovení k řízení o kasační stížnosti (srov. usnesení ze dne 18. 9. 2012, č. j. 8 Afs 29/2011 - 78, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud proto dále obrátil pozornost ke zvláštní úpravě stavění lhůt zakotvené přímo v zákoně č. 100/1988 Sb. Rovněž zde je výčet případů, kdy dochází ke stavění lhůt, taxativní. Uvedené lhůty neplynou po dobu a) řízení o odvolání, b) řízení o žalobě, c) výkonu rozhodnutí nebo d) jsou-li na úhradu přeplatku prováděny srážky z dávky. Ustanovení § 107 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb. tedy rovněž řízení o kasační stížnosti jako dobu, po kterou by lhůty pro zánik práva neměly běžet, výslovně neuvádí.

Na podkladě výše uvedeného je Nejvyšší správní soud toho názoru, že doba řízení o kasační stížnosti není dobou, po kterou by docházelo ke stavění prekluzivní lhůty podle § 107 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb., a kasační námitka stěžovatelky je v tomto ohledu oprávněná.

Na podporu výše uvedeného názoru lze poukázat rovněž na novou právní úpravu v zákoně č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, (která nahradila zákon č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti). Ustanovení § 51 tohoto zákona dobu řízení o kasační stížnosti ve výčtu dob, po které se staví prekluzivní lhůta pro rozhodnutí o povinnosti vrátit přeplatek, také nezahrnuje *(„lhůta neplyne po dobu řízení o opravném prostředku nebo o žalobě proti rozhodnutí o povinnosti vrátit přeplatek, po dobu řízení o výkonu rozhodnutí a jeho provádění a po dobu, kdy jsou na úhradu přeplatku prováděny srážky z dávky nebo jiného příjmu“).*

V daném případě uplynulo od 1. 8. 2005, kdy se správní orgán prvního stupně o přeplatku dozvěděl, do vydání rozhodnutí o povinnosti přeplatek vrátit (9. 9. 2009) 1.500 dnů, tj. 4 roky a 40 dnů. Lhůta neběžela po dobu řízení o odvolání od 13. 3. 2006 do 10. 5. 2006 – 59 dnů, po dobu řízení o odvolání od 5. 3. 2007 do 5. 4. 2007 – 32 dnů a po dobu řízení o žalobě od 16. 5. 2007 do 12. 10. 2007 – 150 dnů. Celkem tedy došlo ke stavění prekluzivní lhůty po dobu 241 dnů. Po odečtení této doby od celkového počtu dnů 1500 zbývá 1259 dnů, tj. 3 roky a 164 dnů. Lze tedy uzavřít, že nárok žalovaného na vrácení dávky poskytnuté neprávem nebo v nesprávné výši zanikl před vydáním rozhodnutí o povinnosti přeplatek vrátit.

Vzhledem k tomuto závěru se již Nejvyšší správní soud dále nezabýval otázkou zavinění žalobkyně při vzniku přeplatku.

VII.
Závěr

S ohledem na výše uvedené zrušil Nejvyšší správní soud spolu s napadeným rozsudkem krajského soudu i rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 2. 11. 2009, č.j. KUJI 80634/2009, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

VIII.
Náklady řízení

Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, proti žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Žalovaný je povinen zaplatit stěžovatelce náklady právního zastoupení, tj. odměnu advokáta za čtyři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 8.400 Kč, a dále náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 1.200 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 9.600 Kč, a to k rukám zástupkyně stěžovatelky do 15ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. listopadu 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu